

VISSZAVERŐDÉS

Egy homlok, egy száj, egy mellkas,
forró bronzba önteném őket,
az utolsó kérdés válaszával aludjanak el.
Helyettük imádni mindent, ami végtelen,
ne lehessen később a hiányt számon kérni.

A vizet, ahogy tömeget nem, csak erőt mozgat.
A márványoszlopok nyugalmába befalazott angyalt.
A fényben felritkult mozdulatok nyomát.
A harangszó mögött egyre élesebben dörömbölni,
helyette kong az érc,
változatokat a láthatatlan hiányára.

És amikor már mindent elfelejtenél,
ébredni kell, füst és pára, reggeli hideg,
a függőfolyosó utolsó, szűk lakása,
hagyni, hogy a szorongás összevarrjon,
szokásokat és ritka növényeket gyűjteni,
boltba és sugárkezelésre járni,
végignézni a belső udvaron,
és kimondani halkán, mintha először,
füst és pára.

HULLÁMOK

44 Visszahúzódik, s egy nap máshol ébred,
ilyen a bizalom.
A helyére betolul valaki más.
Kezedben zavaros víz az arca,
zúg a fülben az alámerülés izgalma,
mintha a bűnben hazaévnél.

Húz magába a hallgatás, hideg iszap.

Csöndre csönd, fehér pelyhek,
napra nap tapad, hónapra hónap,
amíg a másikon átragyog
a féltékenység kéje.

Mi kellett volna, mondd, mi, üvölti,

a fájdalom, persze, a fájdalom,
hogy mindez eleven legyen megint.

